

Naročnina za celo leto 2 K.
Posamezna številka velja 6 vin.
Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati vnaprej.
Cena omanil je za eno stran 64 K, 1/2 strani 32 K, 1/4 strani 16 K, 1/8 strani 8 K, 1/16 strani 4 K, 1/32 strani 2 K, 1/64 strani 1 K.
Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana.

Za oznanila (inserate) uredništvo in upravništvo ni odgovorno.
Uredništvo in upravništvo je v Ptuj v gledališkem poslopuju štev. 3.
Stajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.
Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj.
Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vposlati.

Aleluja!

Radosna, rajska spomlad je zopet tu! Solnce prijetno ogreva, veterček milo pihlja. Travniki in gozdi se odevajo v zeleno obleko, crevice vzdigujejo po tratih svoje zaspane glave, drobne tičice žvrgole svoje vesele pesmice — povsod novo življenje, povsod veselje! Narava se je prebudila iz trdega zimskega spanja.
In mi kristijani praznujemo zdaj v spomladi, ko se vse okoli nas razvija ter se oživlja k novemu življenju, najlepši praznik krščanski — spomin Kristusovega veličastnega vstajenja, veselo veliko noč. Veliki petek smo videli Gospoda na križ pribitega, iz smrtno bledeh ust se je pretresljivo začulo: Dopolnjeno je! Veliki božji Tpin je naklonil svojo zmučeno glavo, kakor bi hotel še zadnjič naše duše poljubiti in za se pridobiti, z razprostrtimi rokami je umrl, kakor bi še raz križa želel vse ljudi objeti in pritisniti na svoje božje, neskončno dobro in neizmerno usmiljeno srce. Ali danes na veliko nedeljo je kamen od njegovega groba odvaljen, votlina smrti je prazna, le angelj napoveduje ženam vzvišeno, veselo novico: „Jezusa iščete Križanega? Vstal je, ni ga tukaj!“ (Mat. 28, 5. 6).
In zato se tudi mi kot pravi kristijani o velikonočnem času veselimo in radujemo v Gospodu! Saj nas tudi cerkev k veselju spodbuja, rekoč: Danes je dan, ki ga je naredil Gospod, veselimo in radujemo se v njem. In čemu bi se ne veselili? Saj je velika noč praznik vseh praznikov, nedelja črez vse nedelje, spomin, da smo odrešeni večne smrti in zagotovilo, da tudi mi, kakor Zveličar, enkrat od mrtvih vstanemo, dal usmiljeni Bog, da vstanemo tudi vsi blaženi in poveljani! Veselimo se torej v Gospodu lepih

velikonočnih praznikov, saj se tudi vse strinja, da povišuje naše veselje. Zvonovi milo pojejo, razlega se streljanje in ganljivo veselo veliko-nočno petje odmeva, cerkev se je okinčala in oblekla v najlepša oblačila. Zares, to je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo in veselimo se v njem! Da, veselimo se! Saj je veličastno od mrtvih vstal tisti, ki je stal pred sodnikom, ki je prejemal vdarce, ki je bil bičan, zapljuvan, s trnjem kronan, s pestmi tolčen, na križ pribit. Vstal je tisti, ki so ga zasramovali, ki mu je bilo srce s sulico prebodeno, ki je bil pokopan. Od stvarjenja sveta božja roka ni naredila večjega čudeža, kakor čudež Kristusovega vstajenja. Zatorej le veselo zapojmo Aleluja, kajti vstal je naš Jezus, naš Ološnik, naš Zveličar, naš Bog!

Zveličar naš je vstal iz groba, vesel prepevaj; o kristijan! Premagana je vsa hudoba, Dan's je rešenja tvoja dan: Potrta je pekla oblast, O poj, kristijan, hvaležno čast: Aleluja! Aleluja!

In kaj nas posebno tolaži in z veseljem navdaja ob Kristusovem vstajenju? Resnica, da namreč za velikim petkom vselej sledi vesela velika nedelja, da za trpljenjem, ki ga tu moramo prenašati, mora priti veselje in plačilo. Kdo je ljudi bolj ljubil kakor ljubi Zveličar? Slabotnim je pomagal, grešnike tolažil in jim grehe odpuščal, reveže in siromake je svoje brate imenoval, bolnike ozdravljaj. Njegova edina želja je bila, da bi le vse ljudi spravil v nebesa in vendar, koliko je moralo to njegovo dobro in usmiljeno Srce na tem svetu pretrpeti — od trdih betlehemske jaslje do trde smrtne postelje na križu! To pa ga je umirajočega na

sv. križu najbolj bolelo, da se ljudje, celo njegovi služabniki, ne bodo držali njegovega svetega nanka in vzgleda, marveč da se bodo drug drugega sovražili, napadali, da bode brat proti bratu, sosed proti sosedu škval in da bo potem takem za mnoge in mnoge zastoj prelita njegova sv. Kri.

„Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!“, to je moj nauk, moja zapoved, rekel je Jezus ne enkrat. Oče, odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!“ je prosil Kristus, v neizrekljivih bolečinah na lesu sv. križa umirajoč, celo za svoje sovražnike! (Luk. 23, 34.). Lej, ljubi napredni kmet, obrtnik in delavec, tudi ti morda imaš dosti nasprotnikov, ali na današnji dan odpusti jim, pozabi na vse žalitve, pozabi na vse grenke besede, ki si jih moral slišati zavoljo svojega prepričanja, spravi se z njimi! Sovražiti in sovraštvo sejati ter razširjati med miroljubnimi ljudmi je hudičev nauk, vragova navada, mir označevati in bližnjemu odkritosrečno, dejansko ljubezen skazovati pa je — božji nauk in božja volja! In bližnjega ljubiti, bližnjemu dobro želeči je toli lahko, saj smo vsi otroci božji in nebeški Oče nas tudi vse enako ljubi! Solnce za vse enako sije, od mrtvih vstali božji Sin je tudi za vse trpel in umrl, enkrat pa nas vse čaka enaka osoda — mrzel, hladen grob! Čemu si torej v medsebojni mrznji krajšati in greniti teh par let kratkega našega življenja! Jezusovo častljivo vstajenje naj nas zopet združi kot otroke enega dobrega nebeškega Očeta, ki je stvaril ravno tako Nemca kakor Slovence in njegov božji Sin je poslal svoje apostole po celem svetu ter jim naročil učiti vse narode, v vseh jezikih, brez razlike narodnosti. Ravno te Zveličarjeve besede so velepomembne za sedanje Kristusove nasled-

Še danes boš z menoj v sv. raju!

Pred 19sto in nekaj leti je iz sv. dežele proti jugu korakal castiljiv starček. Na osliku, ki ga je peljal, je sedela rajskomila mlada žena z nežnim detetom v naročju. Bila sta nekam otožna in žalostna, saj sta morala bežati iz domačega kraja v daljino, neznano deželo, kajti tako je angelj naznanil sv. Jožefu: „Vstani in vzemi dete in mater njegovo in beži v Egipt in bodi tam, dokler ti ne povem, kajti Herod bo iskal deteta, da bi ga pogubil.“ In res, ko je lokavi Herod spoznal, da so podi iz jutrove dežele prekanili, se je raztogotil ter poslal svoje biriče, naj mu Marijo z detetom vlové. In ko je tako sv. družina bežala pred Herodovimi vojaki, prišla je konečno k neki njivi, na kateri je oral kmet, da tam zaseja pšenico.
„Srečo dobro!“ je prijazno pozdravila kmeta sv. družina, želeč mu božjega blagoslova za njegov trud. Mati božja pa mu je se rekla: „Zdaj orješ in sejaš, popoldan pa boš že lahko žel.“
Kmetu so se zdele čudne te besede, ali vendar mu je bilo nekako nedopovedljivo milo pri srcu. Srečen človek ni slutil, da to dete, ki zdaj mora s svojim rednikom in z materjo bežati, je božje dete.
Kmet je sejal, ali glej čudo! Takoj za njim je seme rastle in rastle, mlada setev je zazelenela in popoldne je bila pšenica rumena, zrela, kakor mu je Marija prerokovala.
„Ah, to so bili gotovo božji, sveti ljudje, ki so tod vjtroj mimo hodili“, je rekel kmet ter hvaležno pogledal proti nebesom.
Komaj pa je to izrekel, pridrveli so k njemu Herodovi vojaki ter ga osorno vprašali:

„Ali nisi videl tod mimo iti kakega starega moža z mlado ženo in otrokom?“
„Da!“
„Kedaj pa?“
„Ja takrat, ko sem to pšenico sejal!“
Vojaki so pogledali zdaj že zrelo pšenico ter rekli: „No, to jih zdaj gotovo ne dohitimo, ko so že takrat mimo šli, ko si ti sejal!“
Ia. sv. družina je bila rešena.

Solnce se je že po hribih oziralo, ko je sv. družina prišla k neki revni koči ter prosila prenočišča. Ali žena, ki so jo našli notri, je rekla: „Teško bo! Moj mož je razbojnik in kadar se vrne, bi vam lahko kaj hudega storil!“

„Nič se ne boji!“ je rekla Marija. Bog je z nami in s kom je Bog, tistemu se ni treba hudega bati.“
In roparjeva žena se ju je smilila, zlasti ko je videla nežno božje dete v Marijinem naročju. Mati božja pa je v izbiči zapazila, da roparka ima v zibelki tudi majhnega otroka, ali ta je bil ves garjev, krastav in nikomur podoben. Smilil se je Mariji roparčin otrok. In ko je z vodo osvežila od vročine trdno božje dete, je rekla, naj v tisti vodi zdaj roparka umije svojega otroka. In lej! Komaj se je voda dotaknila grdega roparčinega otroka, takoj so garje z njega izginile, takoj je bil otrok lep in čeden. O kako je Mariji roparka zahvaljevala zato in sele njen mož, ko je prišel domov! Ves vesel je bil zdaj svojega otroka, sv. družini je postregel, kolikor je bil mogel in drugi dan je spremljal sv. družino par ur hoda, da so prišli na bolj ugajano pot. Pred odhodom je Marija še enkrat pogledala roparjevega otroka, solze so ji priprale v oči in globoko vzdihnila je rekla: „Kakor sta zdaj otroka skupaj spala in se kopala v isti vodi, tako bota enkrat skupaj tudi — umiralo!“

„In povest nam pripoveduje dalje, da je ono vodo, v kateri sta se kopala otroka, roparka izlila na vrt in na tistem kraju so vzrasle dišeče cvetlice, iz katerih se je pozneje napravilo ono dišeče mazilo, ki sta z njim Jožef Arimatejski in pa Nikodem mazila mrtvo truplo Jezusovo.“

Triinideset let pozneje vidimo na gori Kalvariji tri križe in na njih vse trije umirajoči. Neusmiljeni vojaki in surovi, ljuti Židje so zasramovali in trpinčili zlasti tistega, nad katerim je bil napis: „Jezus Nazareški — kralj judovski“. Pod križem stoji in v žalosti plava neka potrta žena, kolena se ji od slabosti sibiyo, vidi se, da od srčnih bolečin še jokati ne more več. Ah, to je bila mati 7 zalosti — Marija in na križu — njen najljubši, njen edini sin in naš Odršenik! Kmalu se stemni po vsej zemlji in zemlja se stresa, vsa narava trepeče, ker njen Stvarnik umira in — tako umira! Desni razbojnik se ves skesan obrne z glavo k Jezusu in milo molili prosi: „Spomni se me, Gospod, kedar prideš v kraljevstvo svoje!“ In umirajoči Jezus, sam v strašnih bolečinah, ga potolaži: „Resnično ti pravim, se danes boš z menoj v raju!“ Kmalu solnce popolnoma otemni, skale pokajo, zagrinjalo temeljna se raztrga na dvoje in Jezus z močnim glasom reče: „Oče, v tvoje roke izročam dušo svojo“. In reksi to, izdahne...

Tudi desni skesani razbojnik je pozneje izdahnul, ko so mu vojaki polomili kosti — bil je to oni garjevi otrok roparčin, o katerem je Marija že takrat prerokovala, da bo enkrat skup umiral z njenim sinom. Ropal je sicer in moral kakor njegov oče, ali po milosti božji se je spreobrnul še v zadnjem trenutku in to zlasti zato, ker je Marija pod križem stala bolj na desni strani, na strani skesanega desnega razbojnika.

nike, ker jih nekateri, žalibog, tako malo spolnujejo!

Zveličar je zmagonosno in veličastno od mrtvih vstal, ali prej je moral velike pretrpeti! Zato se potolazi tudi ti, dragi kmet, obrtnik in delavec, v svojem tipljenju. Kadar te bo žalost prešla, kadar te bo dobri nebeški Oče za poskušnjo obiskal s kakim križem, z nesrečo ali celo boleznijo, kadar se ti bo srce žalosti krčilo, da boš skoro obupaval, takrat poglej doma na božjo martro in spomni si, da tako ubog in žalosten, kakor ljubi Zveličar, dozdaj vendar še nisi bil in On je bil najsvetejši, mi pa smo toliko slabostim podvrženi siromaki! Ali si mar imel za zibelko trde jaslice kakor Jezus? V svojem življenju ni imel, kamor bi glavo položil! Sam se je milo pritožil: „Lisice imajo svoje brloge in ptice svoja gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo položil!“ (Luk. 9, 58). Ecce homo! Lejte človek, lejte, ali je človeku podoben, je rekel Pilat, ko ga je zbičana, razmesarjenega, vsega krvavega pokazal Judom in judovskim zagrizenim duhovnikom, da bi jih obmehčal k usmiljenju in sočutju do božjega Trpina. (Jan. 19, 5.) V getsemanskem vrtu je Jezus tarnal: „Moja duša je žalostna do smrti“ (Marka 14, 34) in na sv. križu od vseh, celo od svojih učencev zapuščen, je milo, ganljivo vzdihoval: „Bog moj, Bog moj, zakaj si me tudi ti zapustil!“ (Mat. 27, 46.) Njegova smrtna postelja pa je bil križ in vendar lej! Vse to trpljenje je minilo in zdaj sedi Kristus v veličastvu na desnici božji! Tudi tvoje trpljenje, ljubi kmet, obrtnik in delavec, mine, in ako ga boš nosil voljno in potrpežljivo v božjo voljo vdan, potem se ti bo tudi tvoje trpljenje spremenilo v večno, neminljivo veselje. Po velikem petku, po trpljenju, mukah in nadlogah pride tudi za tebe vesela velika nedelja! Kdor pa hoče tukaj imeti nebesa, pa jih onkraj groba imel ne bo!

„Jaz sem vstajenje in življenje, je dejal Jezus, kdor v mene veruje, ne bo videl smrti vekomaj, jaz ga obudim na sodnji dan.“ (Jan. 11, 25.) Veseli se tedaj, ljuba mladina, velikonocnih praznikov! Ovetiš kakor rožice v božjem vrtu, le škoda, da ta lepi cvet tvoje mladosti zveni in izgine. Vendar ne, ni škoda! Živi pošteno in ti, ljuba mladina, boš lepo, vekomaj enkrat v rajskem vrtu zopet razcvetela.

Na velikončno nedeljo, ko obhajamo častiti spomin Kristusovega veličastnega vstajenja, veselite se tudi vi, poštene žene in poštene žene, naj ste že na kmetijah ali vinalijah, naj ste obrtniškega, delavskega ali katerega koli drugega stanu. Zdaj ste močni in krepki na telesih. Škoda le, da vaša moč opeša in po krepkih letih pride siva, slabotna, nadležna starost. Vendar ne, ni škoda! Živite le pravično in vi bote enkrat še bolj močni vstali in zima starosti vam na večnosti ne bo nič škodovala.

Velikonocnih praznikov in Kristusovega vstajenja veselite se tudi vi, siromaki, reveži, trpini in bolniki, kjerkoli ste, vsaj danes pozabite na to, da živimo v solzni dolini. Kristus je siromake, bolnike in trpine pred vsem ljubil, saj je njegovo dobro srce znalo, kdo potrebuje največ njegove pomoči in tolažbe. Živite potrpežljivo in vdan v božjo voljo in enkrat v nebesih bodo angeli osušili in obrisali vaše solze.

Velikončne nedelje veselite se konečno tudi vi, sivolasi starčki! Smrt je že blizu pred vami, kmalu bote šli v temni grob. Ali nič ne dé, veselite se le, kajti v grobu ne boste ostali vekomaj. Pogledajte grob, kjer je bil Jezus pokopan, je prazen, Kristus je iz njega slavno od mrtvih vstal. Tako tudi vas bo enkrat angel poklical: vstanite od mrtvih, prebudite se v svojih grobovih in pojdite v večnost, kjer ni več ne starosti, ne smrti!

Lejte, koliko lepih, ganljivih spominov in nauk vam ponuja vesela velika noč!

O sreče dan, o dan veseli,
ki ga je storil nam Gospod,
da bi mu večno hvalo peli!
Odrešen je človeški rod,
odprt stoji nam paradiz
in vrata vanj je sv. križ!
Aleluja! Aleluja!

Šola na deželi in nemški poduk.

Prav je, naprednjaki, da se k nam obračate v svojih zadevah in težavah. To je nam v ponos, ker jasno pričuje, da ste uverjeni, da vam želimo vselej le nesebično in odkritosrčno pomagati, zlasti takrat, kadar se gre za nemški poduk v šoli, za napredek in za prihodnjo srečo vaših otrok. Duhovščina je seveda nasprotna vsakemu napredku, kajti z napredkom propada njena neomejena oblast. Bolj ko se svet zaveda, bolj se krši klerikalno gospodstvo. In naprednosti naj se privadijo tudi vaši otroci v naprednih šolah z nemškim podukom. Menimo, da smo vam v zadnjih številkah dovolj pokazali, koliko je za srečno prihodnost vaših otrok potreben nemški jezik, to zanikati more res le kak popoln norec. Lejte, vaši duhovniki morajo znati poleg slovenskega jezika še kolikor toliko tudi latinski, nemški, grški, celo židovskega se eno leto učé. Vaši prvaški dohtarji morajo zraven slovenščine najprej nemško znati, sicer bi ne bili postali dohtarji in si tako dober kruh služili. In glej, tebi, ljubi kmet, obrtnik in delavec, ravno ti ljudje ne privoščijo, da se ti in tvoji otroci naučijo še drugega jezika, tebe hočejo imeti vedno le zabitega, neumnega, bedastega, da se jim potem pusti od njih voditi kakor in kamor se jim le poljubi! Zahtevaj brezobzirno nemški poduk v šoli, ki tebi in tvoji deci le koristi in vse psovanje in napadanje klerikalne druhali pa vračaj ostro nazaj ter jim reci: Jaz sem gospodar nad svojo družino in vzgoja mojih otrok se bo vršila po mojem treznem prepričanju, saj vidim, kako se nam ubogim trpinom godi v neznosnih verigah klerikalnega jarma in nazadnjaštva. Kmet, obrtnik in delavec, odprti oči, drži se naših nasvetov in ti nam boš še hvaležen! In znovi ter znovi tu vsem našim somišljenikom polagamo toplo na srce, pobrigajte se povsod za nemški poduk v šoli. Tukaj pa vam podajamo vzorec, kako mora napredna občina, oz. krajni šolski svet poslati prošnjo na okrajni šolski svet v dosego nemškega podučnega jezika v šoli.

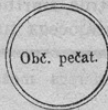
Slavni okr. šolski svet

v

(..... okr. šol. svet dotičnega kraja.)

V seji občinskega odbora (oziroma krajnega šolskega sveta) v z dne 1906 se je soglasno sklenilo vložiti prošnjo na sl. okrajni šolski svet v zaradi vpeljanja nemškega poduka v ljudski šoli v in sicer v zadnjih treh razredih.

Občinski odbor v dne 1906.

Županov podpis.

K zgornji prošnji naj se priloži tudi povabilo k seji z dnevno točko: „Zahteva nemškega poduka na naši šoli“ ter zapisnik seje.

II.

Ako pa je kateri obč. zastop. ozir. krajni šolski svet v prvaško-klerikalnih rokah, potem naj se kak naprednjak loti dela in pri svojih naprednih sosedih v svoji občini na sledečo prošnjo pobira podpise. Kadar dobi $\frac{2}{3}$ podpisov od starišev svoje občine za nemški poduk, potem naj eden to prošnjo pošlje na okr. šolski svet, ki bode vaši želji rad ustregel. Vzorec take druge prošnje je:

Slavni okr. šolski svet

v

Podpisani stariši šolske občine nujno prosijo, naj višja šolska oblast v ljudski šoli v v zadnjih treh razredih vpelja nemški poduk.

V dne 1806.

(Tukaj sledé podpisi starišev.)

Naprednjaki! Vse to dobro še enkrat preberite in ravnajte se po tem. Če pa celo okr. šolski svet ne ustreže Vaši prošnji, potem napišite in podpišite isto prošnjo še enkrat in jo pošljite na deželni šolski svet naravnost v

Gradec (Landesschulrat in Graz), ali obrnite na kakega naprednega nemškega slanca, ki bo gotovo vašo prošnjo spravil v roke. Se enkrat vam ponavljamo: Vi plačujete učitelje, za vaš denar se zidajo šole, skoro palačam podobna šolska poslopja, to imate po postavi pravico, svoje izraziti zaradi poduka svojih otrok.

Dopisi iz Štajerskega

Iz Šoštanja. (Nova fajmoštra). Dne 1. marca smo spremili k večnemu pokopu v Ravlen, klobučarja in hišnega posestnika v Štanj. Ker je bil Mayerjaš, je samo po sebi umevno, da se je moralo demonstrirati s 3 m dolgo slovensko trobojnico, sicer bi ne bilo vedel, da je bil ranjki Slovenec. Ker je bil župnik odsoten, je spreved vodil kaplan Hrašovci s tovarišem. Po opravljenih molitvah za duhovščino pokopališče. G. Hrašovci ni nobenega tehtnega vzroka ranjkemu na govoriti, ker so mu znane kočljive razmere obsodba ranjkega, prošnja za pomiloščenje cesarja itd. Drugače pa je mislil Franjo Rajster — naš od vlade odstavljani purgermajster. „Hrašovci“ — tako si je mislil Rajster — ali ne znaš ali nočeš izpregovoriti tolažilne besed, bom pa „Jaz“ danes fajmoštra špial in v mestoval.“ In začel je v klobuku napisani vor klobasariti, otrobe vezati in čebuliti ganljivo in — v srce segajoče, da se vsa činstvo smejalo in krohotaše zapuščalo dvor. V trg prišedši si lahko opazoval, kaj so se ljudje v gručah zbirali in pogovarjali „novem šoštanjskem fajmoštru“. Zato so radovedno vprašale: „Kedaj bo neki našaševati in spovedovati ta novi fajmošter? Neki 70 letni možak, vračajoč se domov s kopališča, je tako le modroval s svojim spoprijateljcem: „Veš, Tina, vse bi bilo prav, če bi bilo lepo — ko bi bil le Rajster moliti Tina pa ga zavrne rekoč: „Veš, France, Rajster je že tak! Ker ne more biti več purgermajster, hoče pa fajmošter biti.“ Ker pa Mayerjaš novi fajmošter Rajster še ne zadostuje, izi so si še drugega v osebi Mihe Stanovškega, čarja in obč. birača v Šoštanju. Tisti Mohorjevo družbo v Šoštanju. Ker pa je Šoštančanov malo število, lovi kmete po fari ter zapisuje za šoštanjske purgare. Naš drugi fajmošter — oseba kakor nalašč za to! — srečni Šoštanj, ki zbiraš v svojem okrilju duhovnikov, namreč ta so: naš pravi župnik, dvema kaplanoma, dva vpkokajna župnika, zdaj še: Rajster in Stanovšek! Oj Šoštanj, hočeš še več? Naj še kdo govori o pomanjkanju duhovnikov! Toliko zadostuj za danes! — hodnjič pa hočemo pričeti z zgodovino šoštanjskih štirikratnih občinskih volitev in slavne občinstvu dokazati, da se je to do pčice in nito, kar smo pisali dne 19. jun. 1904 v listu:

Si bomo zbrali drugega,
Ti vodil nas ne boš,
Za tebe drugo mesto bo,
Ti poletiš zdaj — v kos.

Iz Polzele v Savinski dolini. Slov. Gospod in krajski pankrt sta prijavila večinoma neresen dopis, na katerega moramo odgovoriti. Na prošnjo je imela „tovarna požarna brama“ svojo veselico in sicer brez vstopnine. Za brez razločka, bodisi delavec, kmet ali gos — za vse je bilo dovolj zabave pripravljeno posebno tombola je vsakega zadovoljila. Tvečer je pa tudi naša nasprotna „polzelska žarna brama“ imela svojo veselico, a res na ljubo moramo reči, da je tista „lepa venska veselica“, kakor Slov. Gospodar je bila jako klaverna in le kratek čas trajala, jim je okroglega zmanjkalo in večje število gostov se je podalo rajši k veselici „tovarne požarne brame“. To vse dokazuje, da je „venska“ „tovarne požarne brame“ sijajno pela, izvrstna in za noben narod razžaljava, so se z navdušenjem tako nemške kakor venske pesmi.

Zdaj pa čujte! Neki nam dobro znani, boumni pisec, ki tudi od tovarne dobiva pporo, da lažje svoje otroke pošilja v šolo, vteri se naučijo nemškega jezika, se je pred v Slov. Gospodarju zavoljo te veselice tovar